

morede hende at høre om, begyndte han saa smaat at vække hendes Interesse. Da samtidig ogsaa Emanuel følte en stedse større Trang til at have én at tale med og betro sig til, udviklede der sig lidt efter lidt, og næsten uden at de selv mærkede det, det utvungne, halvt fortrolige Forhold, som havde vakt Provst Tønnesens Opmærksomhed og Eftertanke.

Naar imidlertid Provsten — og adskillige med ham — af dette Forhold byggede Fremtidsplaner for det unge Par, beroede dette paa en fuldstændig Misforstaaelse. Skønt Frøken Ragnhild i Virkeligheden var den yngste af de to, betragtede hun sig bestandig som Kapellanen adskilligt overlegen baade med Hensyn til Alder og Erfaring. Hun ansaa ham for et retskaffent, varmt følende, men en lille Smule enfoldigt Menneske, hvem Misforhold i Hjemmet havde drevet ud at søge nye Verdner blandt fremmede. Blot hans Navn Emanuel havde fra første Færd kastet et Gran af Komik over hans Person. Hans Ungdom og Ubehjælpssomhed havde siden vakt hendes moderlige Instinkt, og jo mere indesluttet og nedtrykt han i Vinterens Løb var bleven, jo mere hun havde set ham lide under de Skuffelser, hun selv kendte saa godt, des mere følte hun Trang til at vinde hans For-